

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/208/2018
Identifikačné číslo spisu: 4413206167
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4413206167.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Q., trvalým pobytom v Q., 2/ P.j, trvalým pobytom v Q. obaja právne zastúpení advokátom JUDr. Marianom Janotom, so sídlom v Bratislave, Čajakova 28, proti žalovaným 1/ F.i, trvalým pobytom v Q. 708/46, 2/ G. O., trvalým pobytom v Q.hE., obom právne zastúpeným advokátom JUDr. Romanom Juríkom, so sídlom v Nových Zámkoch, Jazerná 19, o zaplatenie 18 500 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9C/62/2014, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2017 sp. zn. 6Co/27/2017, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2017 sp. zn. 6Co/27/2017 , uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č.k. 9C 62/2014-287 zo dňa 31.januára 2018 a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. októbra 2016 č.k. 9C/62/2014-236 zamietol žalobu, ktorou žalobcovia žiadali žalovaným uložiť povinnosť zaplatiť im 18 500 € s príslušenstvom a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že strany sporu nesporne preukázali, že uzatvorili dňa 4. januára 2010 kúpnu zmluvu a 31.3.2010 dodatok k nej, podľa ktorej žalobcovia ako manželia odpredali svoj byt vo výlučnom vlastníctve nachádzajúci sa v kat. úz. Štúrovo, do vlastníctva manželov - žalovaných. Kúpna zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti podľa ustanovení § 588 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Sporným podľa názoru súdu prvej inštancie ostalo, či žalovaní dostatočným spôsobom preukázali dohodu a vôľu zmluvných strán o kúpnej cene dohodnutej v článku III. kúpnej zmluvy. V konaní ani jedna zo strán sporu nepoprela existenciu ústnej dohody týkajúcej sa prevodu dedičského podielu predstavujúceho zvyšok kúpnej ceny, ktorú dohodu navrhol samotný žalobca 1/, avšak neskôr bolo preukázané, že s takouto dohodou nesúhlasil. Vo svojom odôvodnení súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žalobcovia vopred špekulatívnym spôsobom zosnovali predaj svojho bytu, za účelom uspokojenia pohľadávok vymáhaných v exekučnom

konaní, pričom vopred mali vedomosť o tom, že konajú v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko si boli vedomí finančnej situácie a príjmu žalovaných, ktorý nepostačoval na vyplatenie hypotekárneho úveru v takej výške aká bola dohodnutá v kúpnej zmluve. Konanie v rozpore s dobrými mravmi žalovaní preukázali tým, že proti ich vôli a ústnej dohode, na ktorej sa dohodli, žalobcovia konali inak a do kúpnej zmluvy zahrnuli časť týkajúcu sa zvyšku kúpnej zmluvy, na ktorej sa zmluvné strany nedohodli. V danom prípade zhodný prejav vôle zmluvných strán nebol v zostatku kúpnej ceny a práve túto časť kúpnej zmluvy v časti kúpnej ceny považoval súd prvej inštancie za neplatný právny úkon prihliadajúc na túto skutočnosť ex officio. Keďže v tejto časti súd prvej inštancie považoval kúpnu zmluvu za neplatnú mal za to, že z neplatného právneho úkonu sa žalobcovia nemôžu domáhať plnenia, a to konkrétne zaplata z zvyšku kúpnej ceny nehnuteľnosti. Výpovede svedkov v konaní považoval za hodnoverné, jednoznačné a konzistentné, potvrdzujúce tú skutočnosť, že žalobcovia v čase pred uzatvorením kúpnej zmluvy boli vo finančnej tiesni, tieto skutkové zistenia neboli medzi stranami sporné a mal za preukázané, že žalovaní vzhľadom na finančnú tiesň žalobcov, súhlasili proti svojej vôli s kúpou nehnuteľnosti. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka v časti zostatku kúpnej ceny, nakoľko podstatná náležitosť kúpnej zmluvy nebola dojednaná v kúpnej zmluve jasne a určite, ktorá skutočnosť bola v priebehu konania preukázaná.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2017 sp. zn. 6Co/27/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zaplatení nároku vo výške 18 500 € s príslušenstvom a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 35 ods. 2, § 588, § 43 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a vecne tým, že právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa je v rozpore s jazykovým prejavom. Ak z obsahu právneho úkonu môžu vzniknúť pochybnosti, sú ustanovené súdu výkladové pravidlá, stanovené za účelom odstránenia pochybností výkladom gramatickým, logickým a systematickým, v súčinnosti s vykonaním dokazovania a posúdením skutočnej vôle zmluvných strán. Interpretácia obsahu právneho úkonu nemôže nahradiť alebo meniť túto skutočnú vôľu zmluvných strán. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcov týkajúcou sa nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie, nakoľko mal za to, že z obsahu celého spisového materiálu vyplýva, že práve žalobcovia oslovili žalovaných s návrhom na odkúpenie nehnuteľnosti z dôvodu ich nepriaznivej finančnej situácie. Tieto skutočnosti boli v konaní jednoznačne preukázané tak výsluchom strán sporu, ako aj v konaní vypočutých svedkov, pričom svedecké výpovede súd prvej inštancie vyhodnotil riadne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Hodnotenie dôkazov podľa názoru odvolacieho súdu bolo konzistentné, z rozhodnutia vyplýva celková presvedčivosť a závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne rezultovali z napadnutého rozhodnutia. Taktiež sa odvolací súd plne stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že dohoda týkajúca sa kúpnej ceny nebola určitá, pretože jednoznačne vôľa strán sporu nebola uzatvoriť kúpnu cenu v kúpnej zmluve takým spôsobom, ako táto bola zakotvená v článku III. kúpnej zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené v súlade s ustanoveniami § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolateľa“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ argumentujúc tým, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu im bolo znemožnené, aby uskutočňovali im patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko súd prvej inštancie a odvolací súd pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy ustanovenia § 588 a § 589 Občianskeho zákonníka, uznávajúc zmluvný vzťah uskutočnený v ustanovenej forme, obsahujúci podstatné náležitosti zmluvy, avšak kvalifikovaný ako zmluvný vzťah nejasný pri stanovení podstatnej náležitosti, to kúpnej ceny. Ďalej poukázali na nezohľadnenie tej skutočnosti, že nadobudnutá nehnuteľnosť bola žalovanými prevedená na tretiu osobu, a taktiež spoluvlastnícky podiel žalobcu 1/ a žalovaného 1/ k spoločnej nehnuteľnosti. Podľa názoru dovolateľov sa súdy nezaoberali podstatnými skutočnosťami, neboli vykonané všetky úkony, ktoré by určili právny stav veci. Rozhodnutie

odvolacieho súdu je v dôsledku toho nepreskúmateľné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Svoje tvrdenia podporili poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 36/2010 a IV. ÚS 341/2012. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadali, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že žiadajú dovolanie odmietnuť pre jeho neprípustnosť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

9. Dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania dovolateľov na základe obsahu (čl. 11 CSP v spojení § 124 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že dovolatelia vyvodzujú prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f/ CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatných otázkach, od ktorých záviselo správne rozhodnutie veci.

15.1. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom, že zhodný prejav vôle zmluvných strán nebol v zostatku kúpnej ceny a práve túto časť kúpnej zmluvy v časti kúpnej ceny považoval súd prvej inštancie za neplatný právny úkon. Skonštatoval, že žalovaní preukázali konanie v rozpore s dobrými mravmi tým, že proti ich vôli a ústnej dohode, na ktorej sa dohodli, žalobcovia konali inak a do kúpnej zmluvy zahrnuli časť týkajúcu sa zvyšku kúpnej zmluvy, na ktorej sa zmluvné strany nedohodli.

Keďže v tejto časti súd prvej inštancie považoval kúpnu zmluvu za neplatnú mal za to, že z neplatného právneho úkonu sa žalobcovia nemôžu domáhať plnenia, a to konkrétne zaplataenia zvyšku kúpnej ceny nehnuteľnosti.

15.2. Odvolací súd v bode 10. svojho rozsudku uviedol, že dohoda ohľadom kúpnej ceny nie je určitá, pretože vôľa strán sporu nebola uzatvoriť kúpnu cenu v kúpnej zmluve takým spôsobom, ako je zakotvená v článku III. kúpnej zmluvy. Súčasne v bode 9. odôvodnenia rozsudku uviedol, že závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne rezultujú z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

15.3. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je vnútorne rozporné; na jednej strane sa odvolací stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považuje za neplatnú iba tú časť kúpnej zmluvy, ktorá sa týka doplatku kúpnej ceny vo výške 18.500€ nekrytej úverom, na druhej strane odvolací súd vyslovil záver, že dohoda ohľadne kúpnej ceny nie je určitá, a preto je neplatná.

16. 1. V dôsledku tohto rozporu nie je možné skonštatovať z akého dôvodu je kúpna zmluva (ktorá predstavuje základ uplatneného nároku) neplatná, či z dôvodu nedostatku nezhody vôle s prejavom (doplatok kúpnej ceny strany chceli vyrovnat' iným ako peňažným plnením ale v písomnej podobe zmluvy je finančná výplata) alebo z dôvodu neurčitosti dohody o kúpnej cene. Rozpor je aj v rozsahu neplatnosti kúpnej zmluvy, kým súd prvej inštancie považuje kúpnu zmluvu neplatnú len v časti (týkajúcej sa spôsobu doplatku kúpnej ceny), odvolací súd má za to, že v zmluve absentuje dohoda o kúpnej cene, čo má za následok neplatnosť celého právneho úkonu. Súd prvej inštancie navyše poukázal aj na rozpor s dobrými mravmi, ktorý vyvodil z pohnútky, ktorá viedla žalovaných k iniciovaniu predaja nehnuteľnosti.

16.2. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku neobjasnil ani spornosť vyplývajúcu z obsahu spisu, a to skutočnosť, že kúpna cena bola jasne a určito stanovená v článku III. kúpnej zmluvy zo dňa 4. januára 2010 (č.l. 4), čo skonštatoval aj súd prvej inštancie v bode 24. rozsudku. Kúpna cena totiž predstavuje jednu z podstatných náležitostí kúpnej zmluvy (essentialia negotii), pričom ustanovenia § 588 a § 589 Občianskeho zákonníka nevyžadujú určenie spôsobu zaplataenia predmetnej kúpnej ceny ako podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy, určenie spôsobu zaplataenia sa považuje za tzv. vedľajšie dojednania (accidentalia negotii), absencia ktorých nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Spôsob predmetného zaplataenia kúpnej ceny mohol byť v zmysle ustanovenia § 40 Občianskeho zákonníka dojednaný iba písomnou dohodou, avšak po preskúmaní spisu dovolací súd poukazuje, na to, že existencia takejto dohody zo spisu nevyplýva.

16.2. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení taktiež nezaoberal s podstatnými námietkami žalobcov uvedenými v odvolaní zo dňa 14. decembra 2016 (č.l. 252) týkajúcich sa aplikácie ustanovení §40 a §41 Občianskeho zákonníka.

17. Na základe výsledkov meritórneho dovolacieho prieskumu dovolací súd uzatvára, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Váda tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015).

18. So zreteľom na uvedené dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP). Súčasne zrušil aj uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č.k. 9C 62/2014-287 zo dňa 31. januára 2018 ktorými bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, obsahujúce výrok súvisiaci.

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.